

Sygn. akt IX Ka 1702/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sójka

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2013 roku

sprawy M. G.

oskarżonego o przestępstwo z art.13 § 1 kk w zw. z art.278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku Kamiennej

z dnia 24 września 2013 roku sygn. akt II K 452/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. przypisany oskarżonemu M. G. czyn kwalifikuje jako wykroczenie z art. 11 § 1 kw w zw. z art. 120 § 1 i 2 kw i za to na podstawie powołanych przepisów po przyjęciu za podstawę prawną wymiaru kary art. 11 § 3 kw w zw. z art. 120 § 1 kw i art. 24 § 1 i 3 kw skazuje go na karę 1000 (jeden tysiąc) złotych grzywny;
2. na podstawie art. 120 § 3 kw w związku z popełnieniem przez oskarżonego M. G. przypisanego mu wykroczenia, o którym mowa w punkcie 1 wyroku orzeka od niego na rzecz pokrzywdzonego Ś. nawiązkę w kwocie 620 (sześćset dwadzieścia) złotych;
3. zasądza od oskarżonego M. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego M. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych należną tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 1702/13

UZASADNIENIE

M. G. oskarżony został o to, że :

W dniu 2 czerwca 2013r. w Oddziale 244 a Obwodu ochronnego K. - (...) Parku narodowego na terenie gminy Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi dotychczas sprawcami usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia drewna bukowego z gotowego zapasu drewna złożonego w stosie o nr 2730 w ilości 21,75 m i wartości 310 złotych działając na szkodę Ś., lecz zamierzonego celu nie osiągnął ponieważ został ujęty przez strażnika leśnego i podleśniczego Obwodu Ochrony K.,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Skarżysku – Kamiennej wyrokiem z dnia 24 września 2013r. w sprawie sygn. akt II K 452/13 orzekł :

I. oskarżonego M. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art.; 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata;

III. na podstawie art. 290 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego marka G.na rzecz pokrzywdzonego Ś. P. n. kwotę 620 złotych tytułem nawiązki;

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem kosztów sądowych w tym 60 złotych opłaty.

Apelacje od wyroku tego w całości na swoją korzyść wywiódł sam oskarżony M. G. i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił :

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na niekorzyść wyroku , a to:

- art. 5 § 2 kpk p[poprzez rozstrzygnięcie wszystkich wątpliwości na jego korzyść, w szczególności dotyczących okoliczności związanych z ustaleniem, czy miał zamiar dokonać kradzieży całości drewna złożonego w lesie,

- art. 7 kpk poprzez wyjątkowo dowolną ocenę materiału dowodowego przy jednoczesnym zdyskredytowaniu oczywistych dowodów jakimi są jego wyjaśnienia z których wynika, że jego zamiarem było jedynie dokonanie kradzieży drewna, które załadował do samochodu, przy czym brak jest racjonalnych dowodów przeciwnych, które wskazywałyby jednoznacznie na jego zamiar dokonania kradzieży całego drewna składowanego w lesie a ustalenia dokonane przez Sąd są sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania, zwłaszcza z treścią zeznań świadka R. B., z których wynikało, że nie było technicznej możliwości zaboru całego drewna do jego samochodu.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia drewna bukowego z gotowego zapasu drewna złożonego w stosie w ilości 1,75 m i wartości 310 zł. na szkodę Ś., lecz zamierzonego celu nie osiągnął, ponieważ został ujęty przez strażnika leśnego i podleśniczego Obwodu ochronnego K., podczas gdy brak jest dostatecznych dowodów pozwalających na przypisanie mu zamiaru kradzieży drewna w ilości 1,75 m, a jedynie drewna rzeczywiście zabranego wartości 35 złotych o masie 0,2 m³

wnosząc o

zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie go za winnego tego, że usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia drewna bukowego z gotowego zapasu drewna złożonego w stosie w ilości 0,2 m i wartości 35 złotych na szkodę Ś. p. N. lecz zamierzonego celu nie osiągnął, ponieważ został ujęty przez strażnika leśnego i podleśniczego Obwodu Ochronnego K.– to jest wykroczenia z art. 120 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 kw w granicach dolnego zagrożenia.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje :

Apelacja oskarżonego M. G. okazała się słuszna jedynie, co do zasady, bowiem jej wniesienie umożliwiło Sądowi odwoławczemu zmianę zaskarżonego wyroku w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw obejmującej między innymi nowelizację art. 120 § 1 kw (Dz. U nr 1247 Z 2013r.).

W tym kontekście zasadny okazał się wniosek końcowy apelacji jednakże nie z powodu stwierdzenia któregośkolwiek z zarzutów apelacji o czym będzie mowa poniżej.

Oskarżony w treści apelacji powołuje się na dwa odrębne zarzuty, a mianowicie obrazy prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych.

Nie ulega żadnej wątpliwości, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest konsekwencją twierdzeń apelacji, iż Sąd orzekający dopuścił się obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, która to obraza miała mieć wpływ na treść wyroku właśnie w zakresie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę tegoż wyroku.

Wywody apelacji zdaniem Sądu odwoławczego są jedynie próbą polemiki z trafnymi ustaleniami Sadu I instancji. Sąd ten logicznie, wyczerpująco i trafnie uzasadnił dlaczego uznał i przyjął za udowodnione, iż zamiarem oskarżonego M. G. była kradzież całości drewna bukowego ze stosu o nr 2730, a więc w ilości 1,75 m³ do bagażnika samochodu, którym poruszał się oskarżony.

To, że zdaniem oskarżonego istnieje możliwość przyjęcia innej wersji zdarzenia, a więc takiej jaką zaprezentował on w swojej apelacji w żadnym razie nie może automatycznie skutkować przyjęciem, że Sąd orzekający czyniąc własne ustalenia faktyczne dopuścił się obrazy art. 5 par. 2 kpk czy też art. 7 kpk, a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych.

Funkcjonariusze leśni to jest S. P., M. Pajdo oraz R. B. nie stwierdzili na miejscu usiłowania kradzieży drewna z lasu żadnych okoliczności oraz śladów mogących świadczyć, że akurat w tym konkretnym przypadku mogła zaistnieć jedna z sytuacji o których mowa w apelacji oskarżonego. Słusznie Sąd Rejonowy wskazuje, że takie okoliczności jak rozebranie całego stosu drewna, rozrzucone tegoż drewna na odcinku drogi od miejsca składowania do samochodu oskarżonego daje podstawę do przyjęcia, że to oskarżony M. G. brał udział w usiłowaniu kradzieży całego stosu obejmującego 1,75 m³ drewna bukowego tym bardziej gdy uwzględnia się okoliczność, że oskarżony nie był sam, a dwaj pozostali sprawcy zbiegli. Gdyby przyjąć za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, że drewno, które załadowane zostało do bagażnika jego samochodu leżało rozrzucone przy drodze i w rowie to niewątpliwie musiałyby zostać zauważone i przez inne osoby, w tym funkcjonariuszy straży leśnej którzy wykonywali swoje obowiązki w dniu 02 września 2013 roku. Oskarżony nie miałby potrzeby przyjazdu po drewno z innymi osobami skoro jak twierdzi, drewno jego zdaniem było niewielkich rozmiarów (długości około 1 m i grubości około 10 cm.).

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są w tej sytuacji prawidłowe i nie ma żadnych podstaw do ich zmiany tak jak chce tego oskarżony.

Jak już na wstępie podniesiono w dniu 9 listopada 2013r. uległ zmianie między innymi przepis art. 120 par. 1 kw wprowadzając zasadę, że jeśli wartość drewna skradzionego z lasu nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia b to czyn taki stanowi wykroczenie.

W myśl art./ 2 pkt 2 cytowanej powyżej ustawy z dnia 27 września 2013r. jako minimalne wynagrodzenie za pracę rozumieć należy wynagrodzenie za pracę ustaloną na podstawie ustawy z dnia 10 października 2012r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U nr 200 poz. 1679 z 2004r., nr 240 poz. 2407 oraz z 2005r. nr 157, poz. 13140). Obecnie na datę orzekania przez Sąd apelacyjny wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę od dnia 1 stycznia 2013r. wynosi 1.600 zł. Tak więc kwota o której mowa w art. 120 § 1 kw wynosi 400 zł.

Skoro oskarżony usiłował zabrać w celu przywłaszczenia drewno bukowe wartości 310 zł. to jest oczywistym, że jego czyn może stanowić obecnie jedynie usiłowanie wykroczenia z art. 11 § 1 kk w zw. z art. 120 § 1 kw, a które to usiłowanie jest karalne (art. 120 § 1 kw).

Kodeks karny w art. 4 § 1 kk stanowi, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową chyba, że ustawa dotychczas obowiązująca jest względniejsza dla sprawcy.

Nie ulega wątpliwości, że art. 120 par. 1 kw po jego zmianie jest przepisem korzystniejszym dla oskarżonego niż przepis art. 278 § 1 kk z którego dotychczas kwalifikowano czyn zarzucany oskarżonemu.

Sąd Okręgowy zmienił więc zaskarżony wyrok na korzyść oskarżonego jako usiłowanie wykroczenia z art. 11 § 1 kw w zw. z art. 120 § 1 kw.

Za czyn ten wymierzył Sąd odwoławczy obwinionemu karę grzywny w kwocie 1.000 zł. uwzględniając okoliczności o których mowa w art. 24 § 3 kw.

Nawiązek obligatoryjną w oparciu o przepis art. 120 § 3 kw orzeczono w kwocie stanowiącej podwójną wartość drewna które obwiniony usiłował zabrać w celu przywłaszczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 4 § 1 kk i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw orzekł jak w sentencji.

SSO Krzysztof Sójka